
PROLOG

UPROSTŘED NOCI

(Horší než pes s deseti nohama)

ZÁPISKY ŠÍLENCOVY, Č. 13

„Žádné návštěvy!“

Citováno podle *Příležitostně vědeckých
spisů profesora Erasma Erasma*

Krutibrko, dávejte pozor!“
„Kočár rachotil po zmáčené ulici a kůň, boky roztínané bičem, pravidelně odfrkoval obláčky. Na kozlíku seděl jakýsi stařec a hulákal na obyvatele města, kteří utíkali v hrůze.

„Moc se omlouvám! Je mi to hrozně líto! Ustupte laskavě! Projíždíme!“ vyvolával a kočár se řítíl městečkem.

Nějaká stará paní s dítětem v náručí uskočila do hluboké louže vedle silnice. „Ty kozle plesnivej! Málem jste mi přejeli vnučku!“ zahulákala. Podívala se, jestli je miminko v pořádku, a vytáhla z louže úplně promáčenou panenku.

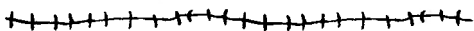
„Omlouvám se nastotísíkrát, drahá paní!“ zavolal ten starý kočí a vůz se vyřítíl z městečka ven.

„S tím se jdi vycpat!“ zakřičela za ním žena, zavrtěla hlavou a podala panenku dítěti. „Vidíš

to, Arabelo? Takovéhle to je dneska s lidma, nemají žádné způsoby. Proto je důležité kopat hned a nadávat až potom.“

„Kop!“ zapištělo dítě.
„Ňuňuňu, tvoje první slovíčko,“
zavrkala stařena.

Kočár vyjel hustým deštěm do vrchu a starý kočí mžoural do tmy. Před ním se rýsovala tmavá a hrozivá podoba *hradu*.

„Tady to je!“ zavolal. „Dokázali jsme to!“

Seskočil z kočáru a přichvátal k velké hradní bráně. Zabušil na ni oběma rukama a křičel přitom: „Erasme! Erasme! To jsem já! Prosím tě, otevři dveře! Zvořile tě žádám!“

Následující pauza byla delší, než byste i u svrchovaně nevstřícného hradu čekali. Pak se ale zevnitř ozval hlas.

„Žádné návštěvy!“

„Buď tak hodný a pusť mě dovnitř! To jsem já!“ odpověděl starý kočí.

„Já?“ zopakoval hlas.

„No já!“

„Já?“

„Ne ty, já!“

„Já? A kdo já?“

„Kdo kdo kdo! Přece *Edmund*, krutibrko! Pusť mě dovnitř!“ trval na svém muž.

Následovalo ticho, které nakonec přetl hlas za bránou. „A co *ty* tady chceš?“

„Tklivě žadoním o tvoji pomoc! Buď tak nesmírně laskav a otevři bránu, anebo na ni, při mých zmrzlých trenýrkách, budu muset znovu zaklepat!“

„O pomoc? Já nikomu nepomáhám!“ zasyčel hlas, jako kdyby ani nerozuměl tomu slovu. „Já jsem šílený profesor! Na pomáhání není nic šíleného!“

„Ale to, oč tě požádám, je nepochybně šílené! Šílenější než šílené! Šílenější než pes s deseti nohama!“ trval na svém muž. „Tak tě tedy prosím ve jménu všeho dobrého a vznešeného, otevři tu bránu!“